

KOVÁCS LÁSZLÓ

## BULÁNYI GYÖRGY EMLÉKTÁBLÁJÁNAK FELAVATÁSA

Barátaim!

Ünnepélyesen lelepleztük most ezt az emléktáblát Gyurka testvérünk és barátunk születésének 100. évfordulóján.

1) Nem tudom, hogy aki erre jár, és feltekint erre a táblára veszi-e a fáradságot, hogy kiderítse ki is volt ez a *Bulányi György*. Azon túl, hogy egy *piarista szerzetes tanár* és *katolikus teológus*, és egy *bokrot* ültetett itt valahol, fogja-e tudni ki volt *Ő* igazán?!

2) A *kommunista rezsim* tudta, hogy egy „államellenes összeesküvés vezetője” volt. Ezért kötélt általi halálra ítélte őt, és csak a véletlen műve, hogy a halálos ítélet életfogytiglani börtönre változott, amely közel tíz évig tartott.

3) A magyar katolikus *egyház hierarchiája* is tudta, hogy Bulányit (az Állam Egyházügyi Hivatal és az ÁVÓ-t kiszolgálva), eretneknek kell nyilvánítania. A Magyar Katolikus Püspöki Kar még a római apparátust is bevonta, és évtizedekre eltiltotta őt a nyilvános papi működéstől. Csak pár évvel a halála előtt szüntette meg a büntetést.

4) Azt, hogy ki volt Bulányi György, azt *mi a barátai* tudjuk igazán. És ha lesz független *történetírás*, majd a történelem szolgáltat neki igazságot: Európa, sőt az egész világ előtt méltatva az ő igazi tevékenységét és jelentőségét a katolikus egyház életében.

5) Bulányi *katolikusnak* vallotta magát. *Teológus* volt, akinek munkássága annak a bizonyításáról szólt, hogy Isten maga a *SZERETET*.

A börtön évek után Jézus szavait elemezve azt is megfogalmazta, hogy miben áll ez a szeretet: az szeret, *aki ad* és nem vesz; az szeret, *aki szolgál*, és nem uralkodik; az szeret, *aki nem üt*, és nem üt vissza, hanem megbocsát.

Ilyen *Istent* és ilyen *egyházat* hirdetett az evangéliumok Jézusa; és ilyen egyházat és ilyen *társadalmat* akart Bulányi. A hatalmi egyházból és világból szeretetközösséget: *ISTEN ORSZÁGOT!*

6) Bulányinak már a *szándéka* is veszélyes volt, és forradalmi volt a *hang*, amit pengetett. De még veszélyesebb volt, hogy mindezt elkezdte *tettekre* váltani.

*Kisközösségeket* hozott létre, Jézus mintájára, és ezekből felépülő egyházat tervezett. A diktatúra idején a közösség tagjai még a börtönt is vállalva kezdték megtagadni a *katonaságot*, azon az alapon, hogy nem akarják kiképeztetni magukat gyilkosnak, hiszen Mózes már megfogalmazta a „*Ne ölj!*” parancsot, Jézus pedig az *ellenség szeretetére* biztatta barátait.

7) Csoda-e, ha a kettős: állami és egyházi üldözés ellenére sem tudtunk ellenállni a felismert Jézusi tanításnak. A vetés szárba szökken, ágakat hajtott és országos *Bokorrá* nőtt.

Csoda-e ha most itt vagyunk a *ház* előtt, melynek egyik szobájában élt és dolgozott Gyurka barátunk és testvérünk, és amely annyi élményt rejt mindnyájunk számára.

Csoda-e, ha emléket állítunk most neki?!

8) A 100 éves évfordulóra megjelent „*Önéletírás*” kötete. A könyv, *Arany János* egyik versének utolsó soraival végződik, és azzal az aggodalmas kérdéssel zárul, hogy „*a jövőendő nemzedék se kérdi, se tudja, nem is igen lesz rá gondja, hogy itt éltem s a tömegben én is lantot pengeték*” (*Honnan és hová?*).

--- Gyurka! Nagyon kiszárnánk Veled, ha a következő nemzedékeknek csak ezt a hideg *márványt* hagynánk örököül. Te maradandó „*művet*” akartál hagyni magad után, és a Te igazi műved az *élő Bokor*. Igaz, nem mindig lobog úgy, mint Mózes csipkebokra, és mi öregek már menetelünk a temető felé, de a jövőendő nemzedék hiszem, hogy nem felejtí „*lantod*” hangját, JÉZUSÉT, és élő közösségeik viszik tovább az ércnél és márványnál maradandóbb műved: a BOKROT.

*Köszönjük!*



BAJNOK DÁNIEL

## EMLÉKTÁBLA-AVATÁS

(BULÁNYI 100)

2019. január 5. Budapest, XII. kerület, Városmajor utca 47/b.

Sokunk számára emlékekkel teli hely ez a ház. Nem itt találkoztam először Gyurka bácsival, de itt voltam nála először ifjúsági misén, tizenhárom évesen, valamikor 1995 kora tavaszán. A szobájában tartotta, ahová egy tucatnál többen nemigen lehetett beférni.

Emlékszem az első alkalom izalmára. Én voltam a legfiatalabb a körben, és a házi szabályok értelmében

mindig a legifjábbnak kellett először kifejtenie gondolatait a mise prédikációját helyettesítő körbeszélgetés kérdő mondatához kapcsolódva, amelyet többnyire valamely másik résztvevő fogalmazott meg. Nem tudom már, mi volt az első alkalommal a kérdés, de a későbbi évekből ilyesmikre emlékszem vissza: „Szabad-e nem jó szívvel adni?” „Volt-e olyan tulajdonsága Jézusnak, amelyben nem helyes őt követnünk?” „Miképp vélekedne Jézus a génmódosításról?” Hát ilyen súlyos kérdésekre próbáltam választ adni kamaszfejjel, és miközben igyekeztem a lehető legokosabbakat mondani, átéltem, hogyan növeli egy fiatal emberpalánta szellemi és lelki erejét, ha érzi, hogy odafigyelnek rá. Gyurka bácsi nagyon tudott figyelni ránk, és ez hatalmas élmény volt számomra: egy nagy tekintélyű, elveiért a börtönt megjárt próféta érdeklődik az iránt, hogy miként látom a világot én, a nyeretlen tizenéves. Meghallgat, aztán érvel. Nagyszerű iskola volt. Bár mindenki ilyenben nevelkedhetne!

Voltak persze nehéz pillanatok is: amikor semmi okosat nem bírtam kitalálni, mégis rám került a sor... Ekkor kellett rájönnöm, hogy nem az teszi bölccsé az embert, ha sokat beszél, bár keveset mond, hanem ha tudja, mikor kell hallgatni, s mikor beszélni. (Ezt azóta is tanulom, mérsékelt sikerrel.)

Volt aztán olyan is, hogy úgy éreztük: Gyurka bácsi beszél túl sokat. Bár mindig Jézus volt számára az etalon, előfordult, hogy mélyen megbántott másokat, és igen, emlékszem olyan esetre is (ekkor már talán huszonéves lehettem), amikor én bántottam meg őt... Ember volt, s miért lett volna idegen tőle bármi emberi? (Terentius)

Sokszor kérdezgette tőlünk: mihez kezdünk majd az emlékével a halála után? Elfelejtjük? Szentté avatjuk? Bár gyakran viccelődött a majdani szentté avatási perével, amelyben az utókor egykor igazságot szolgáltat neki, valójában mindkét lehetőség igen riasztó volt számára. Félt tőle, hogy elfelejtjük őt és mindazt, amiért egy hosszú életen át küzdött: feladjuk a szelíd, szolgáló és szegény Jézus által hirdetett Isten Országának építését már itt, ezen a földön. És félt attól is, hogy a Bokor belemegy a vallásképződés zsákutcájába: kiszakad az egyházból, és nagyszerű (szent életű) alapítójára hivatkozva tévedhetetlennek, sőt minden más vallásnál különbnek képzelet magát.

E két félelmetes perspektíva, a felejtés és a 'szentté avatás' valójában kéz a kézben jár. Akinek tetteit és gondolatait kezdik elfelejteni, annak képe sematikussá, fekete-fehérré válik, mint egy árnyalatokat nélkülöző, szekerével faragott, rosszul elkészített portré. Elvesznek az emberivé tevő lélekrezdülések, és csak egy steril ikon marad, akit lehet ugyan imádni, de szeretni már igen nehéz.

Mire való tehát ez a Garajszki Jenő faragta gránittábla, s rajta a Lengyel István szobrászművész által készített bronzplakett? Arra, hogy dacoljunk a felejtéssel: ne felejtsük el, hogy honnan jövünk, és kitől kaptuk az indítást arra, hogy életünket Jézushoz igazítsuk, de ne felejtsük el azt sem, hogy alapítónk minden erénye dacára nem volt mentes a hibáktól és a tévedésektől sem. Igényelte, hogy vitázzunk vele, érvelt, és olykor arra is hajlandó volt, hogy mások érvei előtt meghajoljon – de mindezt sosem öncélúan tette, hanem azért, hogy minél jobban megértse Isten álmát az emberről, és arról az általunk építendő Országról, ahol nincs erőszak, nincs a másikat elnyomó hatalom, és nincs kizsákmányolás sem. Ha mi is ezért érvelünk, akkor nem felejtjük el Gyurka bácsi örökségét. Ha erre emlékeztet minket ez a tábla, akkor nem hiábavaló a hideg gránit: hiszen nem halhat meg egészen, akire emlékeznek (Horatius).

Szolgálja ezt a célt soká e tábla!

BÓKAY LÁSZLÓ

## „KERESSÉTEK AZ ISTEN ORSZÁGÁT!” – BULÁNYI GYÖRGY SZÜLETÉSÉNEK SZÁZADIK ÉVFORDULÓJÁT ÜNNEPELTÉK

Bulányi György piarista szerzetes születésének 100. évfordulója alkalmából január 5-én emléknapot szervezett a Bokor Közösség a Duna-parti piarista kápolnában.

A délelőtti tudományos igényű előadások az alapító szellemi, lelki és emberi örökségének néhány aspektusára fókuszáltak. Délután színes mozaikok mutatták be, hogy az alapító álmából a Bokor közösségeihez tartozók az évtizedek alatt mit és hogyan tudtak megvalósítani. Az évforduló alkalmából Bulányi György egykori lakóhelyén, a XII. kerületi Városmajor utca 47/b. számú ház falán emléktáblát helyeztek el a közösség képviselői.

Amikor az emléktábla avatására került sor, Bulányi György egykori lakása előtt többen arról beszélgettek, milyen emlékeik vannak Gyurka bácsiról, az általa titokban, lakásán tartott szentmiséről, lelkigyakorlatokról, beszélgetésekről. Erről beszélt már a „hivatalos” ünnepség keretében Kovács László, nyugállományban lévő atya is, aki az elsők között csatlakozott a közösséghez, illetve Bajnok Dániel, aki az ünnepségen a fiatalabb korosztály képviselőjében szólt.